

Midt i en "forbudt for børn"-virkelighed

Prædiken i Radio Gratia 30. december 2007 (LGJ)

Evangelium: Matthæus 2,13-18

Da de var rejst, se, da viser Herrens engel sig i en drøm for Josef og siger: "Stå op, tag barnet og dets mor med dig og flygt til Egypten, og bliv dér, indtil jeg siger til. For Herodes vil søge efter barnet for at slå det ihjel." Og han stod op, og mens det endnu var nat, tog han barnet og dets mor med sig og drog til Egypten. Og dér blev han, indtil Herodes var død, for at det skulle opfyldes, som Herren har talt ved profeten, der siger: "Fra Egypten kaldte jeg min søn."

Da Herodes nu indså, at han var blevet narret af de vise mænd, blev han rasende; og i Betlehem og i hele dens omegn lod han alle drenge på to år og derunder myrde, ud fra den tid, han havde fået opgivet af de vise mænd. Da opfyldtes det, som var talt ved profeten Jeremias, der siger: I Rama høres råb, gråd og megen klage; Rakel græder over sine børn, hun vil ikke lade sig trøste, for de er ikke mere.

"Da de var rejst ..."

Da de var rejst .... Sådan fortsætter julens beretning. Julegæsterne er taget hjem. Men juleberetningen er ikke dermed slut. Vi har kun lige hørt begyndelsen på beretningen om Jesu liv. Guds Søn lever iblandt os. Det er også begyndelsen på vores liv med Gud i håb og tryghed.

Alligevel ser det ud, som om julen ikke gør nogen forskel. Livet fra før jul fortsætter også efter jul. Livet med familie, arbejde, børn og forældre fortsætter, som om intet var hændt. Er verden blevet bedre på grund af Jesus-barnets fødsel? Hjalp det, at vi fik spist godt med juleknas og var sammen med familien?

Evangelisten Matthæus fortæller, at Herodes hænger som før, ja, om muligt endnu værre end tidligere. Vi bliver vidne til en massakre på små børn i Betlehem. Nej, verden har ikke ændret sig. Hyrderne lever stadig under åben himmel, og de vise mænd er rejst hjem. Alligevel var der dengang sket noget afgørende. En konge var født. Hyrderne og de vise mænd vidste, at de havde fået en ny virkelighed. Stor glæde og håb, det var resultatet hos dem og i dem. Men der, hvor kongen er uønsket, opstår der kamp.

De vil slå ham ihjel

Det, vi hørte om i julen, skete ikke i eventyrland, men i dødens verden, hvor vi selv lever. Derfor lyder beskeden til Josef: "Stå op, tag barnet og dets mor med dig og flygt til Egypten, og bliv dér, indtil jeg siger til. For Herodes vil søge efter barnet for at slå det ihjel." Barnet som vi sang om til jul, skal dræbes. Det er en frygtelig fortsættelse på Jesu fødsel i krybben, hyrdernes og de vise mænds glæde.

Og selv om vi måske også selv her i julen har haft nogle gode dage med glæde og sang, vil der også i beretningen om vores liv i det nye år kunne fortælles noget svært og vanskeligt. Måske gemmer der sig ting, som - hvis vi vidste om dem - ville fylde os med frygt. Vi kan komme ud for det, som er både ondt og svært. Tør du leve videre? Vi lever jo ikke i et eventyr.

Forbudt for børn

Matthæus fortæller: *Da Herodes nu indså, at han var blevet narret af de vise mænd, blev han rasende; og i Betlehem og i hele dens omegn lod han alle drenge på to år og derunder myrde, ud fra den tid, han havde fået opgivet af de vise mænd.* "Forbudt for børn!" - "Uegnet for mindre børn". Vi informeres nogle gange en sen aften om, at TV-filmen er uegnet for børn. Og i TV-avisen advares også mod stærke billeder, når der er reportager fra selvmordsbombede markedspladser.

"Forbudt for børn". Jo, børn bør skånes. De har ikke godt af at møde den frygtelige del af virkeligheden. Unge og voksne er nok nødt til det. Vi har brug for at erkende at det ikke blot er udenfor os – men også i os. Men trist er det, når vi læner os tilbage i stolen og tager den del af virkeligheden som ren underholdning.

Det stykke af virkeligheden, som vi hører om i evangeliet efter at de vise mænd var rejst, hører til kategorien "forbudt for børn". Herodes og hans soldater dræbte alle drengebørn i Betlehem fra 0 til 2 år. Det er som om, at skriget stadig kan høres! - Men det sker trods alt ikke i vort land. Vi dræber kun dem fra tredje til seksogtyvende uge - før det bliver født, før de kan klynke og skribe. Vi har dræbt 1 million af dem siden 1972. Havde vi ikke råd til at sørge for enlige mødre og deres børn? Og hvor blev mændene af? Blev de små fostre ofret på sex-dyrkelsens altre? Og svigtede vi dem, der blev presset til abort? Svigtede vi som kristne ved bare at fordømme og sige, hvad der var rigtigt og forkert? Og hvad gjorde vi gennem de politikere, vi overgav ansvaret til? Det er vanskelige spørgsmål. Og alle svar munder ud i en kollektiv skyld: Jeg lever midt i et folk, som har gjort det - og jeg er medskyldig. Ingen skal bære denne skyld alene. For vi er fælles om den. Det er en bitter virkelighed.

Herodes og os

Herodes, et vanvittigt menneske, udfører massakren i Betlehem uden tøven. Han spurgte ikke indbyggerne, hvordan han kunne være dem en god konge. Han spurgte kun sig selv til råds. Han talte ikke nogen konkurrent til sit enevældige kongedømme. Han ønskede at være konge i jødeland for evigt og altid. Ville ikke se i øjnene, at også konger har en tjeneste at udføre overfor Gud i Himlen og overfor deres undersåtter. Han ville ikke høre om, at også konger en dag skal stå til ansvar for, hvordan de regerede. Det ville han ikke vide af. Og så blev han i stedet tyrann og morder.

Det bliver vi også, hvis vi vil regere alene i vores liv. Så bliver vore nærmeste fremmede for os. Da eksisterer de kun for vor skyld. Og vi undgår dem, hvis de bliver for besværlige. Det er ikke godt! Her bliver vi skyldige ikke blot overfor vor næste, men overfor Gud! Sådan kan vi blive vi triste bipersoner i en "forbudt for børn"-virkelighed.

Sorg og frygt

Byen Betlehem gik i sort på grund af barnemordet. Den blev en "forbudt for børn"-by. Forbudt for Jesus. Her står en flok mødre og kan ikke finde trøst. Imens flygter Josef til Egypten med Maria og barnet Jesus. Hvor er Gud? Er der noget håb? Er der nogen fremtid i syne? Findes her nogen trøst i, at det netop var jul? Er det ikke snarere et problem, at Gud lod sin søn føde, hvis det skal få sådanne følger for andre? Kan vi så ikke lige så godt flygte ind i en eventyrs-jul med juleevangeliet som kulisse til julefrokoster og overforbrug.

Er vi ikke nødt til at spørge, om det giver det mening, at Jesus-barnet skulle redde skindet, mens jævnaldrende små drenge blev myrdet på grund af ham? Giver det mening, at Jesus undgik rædslen

for senere at optræde som en stor mester, der kunne gå på vandet og blive menneskers store forbilleder? - Nej, det ville ikke have givet nogen mening. Og det var heller ikke sådan, det gik. Jesus blev selv ramt af en endnu større rædsel.

Drengene i Betlehem - og alle vi andre - rammes af døden. Og Jesus-barnet blev selv ramt af en endnu større rædsel. Han blev ofret for vore synder. Den flygtede han ikke fra. Han kom i stedet til os og påtog sig vores kår. Han mærkede rædslen under Guds dom, da han bar vore synder.

Jesus er midt i denne virkelighed

Jesus er Guds enbårne Søn. Det fortæller øjenvidnerne fra dengang. Matthæus beretter om det i sit evangelium, som ender med, at barnet fra Betlehem bliver korsfæstet, dør og opstår fra graven. Her er der kraft og frelse, som redder fra Herodes, og som giver trøst til mødre, der ellers ikke kan trøstes! Jesus kan og vil stille noget op med dig i din familie - i din verden - efter jul! Han er frelser og redningsmand for os. Trøsten og tryghed findes hos Jesus, som er Gud og menneske.

Da Jesus kom, mødte han skiltet "adgang forbudt", forbudt for Gud, forbudt for Guds Søn og forbudt for Frelserne. Men han kom alligevel. Selv om ondskaben huserede og Jesus selv hang på korset, var det Herodes, som stod tilbage som en nar og en tåbe - et vanvittigt menneske - den ondes redskab. HERREN Jesus Kristus derimod var konge. Gud regerer også midt i denne verdens ondskab, hvor der ikke er trøst at hente. Trøst på grund af de dødes opstandelse. Det er ikke en falsk trøst. For den er kædet sammen med ham, som blev menneske, og som døde for os og opstod.

Der er håb for dine efterkommere, siger Herren. Dine børn skal vende tilbage til deres land. Sådan talte profeten Jeremias til Judas kvinder, da deres mænd var ført i fangenskab. Evangelisten Matthæus henviser til dette sted i Gamle Testamente. Det er også de trøsteløse mødres trøst. Og sådan taler Gud også til os. Der er håb! Se på afslutningen af evangeliet: Jesus: på korset - i graven - op af graven - påskemorgen - himmelfarten - han lever - og du får lov at leve med ham.

Der er håb og fremtid

Og Josef stod op, og mens det endnu var nat, tog han barnet og dets mor med sig og drog til Egypten. Og dér blev han, indtil Herodes var død, for at det skulle opfyldes, som Herren har talt ved profeten, der siger: "Fra Egypten kaldte jeg min søn."

Josef og Maria levede midt i en vanskelig og til tider frygtelig virkelighed. Men Gud sørgede for dem på grund af Jesus og gennem Jesus. Jesus var ikke problemet, men redningen. Sådan vil Guds også sørge for os på grund af Jesusbarnet, uanset om det ender godt eller skidt i dette liv. I troen på Jesus Kristus er vores virkelighed nemlig ligeså fyldt med håb, som Josefs virkelighed var. Selv om det ser håbløst ud, åbner udsigten sig. Solen er ved at stå op i horisonten. Vi kan stå op med Josef og drage videre. For Jesus har forvandlet vores virkelighed til en virkelighed med fremtid og håb midt i en ond og usikker verden. Amen.

Lagt på www.vivit.dk 30.12.2007